

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2085/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић адвокат из ..., против туженог „Јадран Експрес“ д.о.о Нови Сад, чији је пуномоћник Миона Делић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 516/24 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 516/24 од 04.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 516/24 од 04.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 516/24 од 04.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 64/2023 од 14.12.2023. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству, за фебруар 2020. године исплати 640 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом по стопи Европске централне банке од 01.04.2020. године до исплате и за март 2020. године 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом по стопи Европске централне банке од 01.05.2020. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 110.092,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству у фебруару и марту 2020. године, о ком праву тужиоца је одлучено у складу са критеријумима које је тужени послодавац предвидео својим општим актом. Одлука је заснована на утврђењу да је тужилац, возач аутобуса, добијао путне налоге за возило којим је управљао и да је тужени у спорном периоду вршио евиденцију превезених тура и обрачунавао накнаде трошкова по том основу. По пракси Врховног суда, стављање ван снаге општег акта којим је регулисана висина накнаде трошкова за службена путовања у иностранство и пропуст да се донесе нови општи акт и ово питање уреди, не ослобађа туженог обавезе исплате накнаде која је законско право запосленог по члану 118. став 1. тачка 3. Закона о раду и која је обрачуната по критеријумима из ранијег општег акта.

Приложена пресуда Врховног касационог суда Рев2 3053/2018 од 27.02.2020. године има за основ чињенично утврђење да запослени није добијао путне налоге за службена путовања и да није доказима поткрепио наводе о постојању ових трошкова, па не упућује на потребу уједначавања судске праксе због различитог поступања у битно истоврсним чињеничним ситуацијама. Институт посебне ревизије је резервисан за питања примене материјалног права, па ни наводи ревизије да је чињенично стање неправилно утврђено не представља разлог за одлучивање о посебној ревизији.

Пошто не постоје ни друга правна питања која по оцени ревизијског суда налажу потребу одлучивања о изјављеној ревизији, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије као редовне, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 30.01.2023. године. Вредност предмета спора износи 1.040 евра, у динарској противвредности.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић